Z B I Ó R

UKŁADÓW ZBIOROWYCH PRACY

ROK III Warszawa, dnia 7 kwietnia 1939 r. Nr 22

T R E Ś Ć:

56.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 20 marca 1939 r.

o zatwierdzeniu orzeczenia Komisji Rozjemczej dla przemysłu pończoszniczego kotonowego na obszarze miasta Łodzi z dnia 28 lutego 1939 r.

Na podstawie art. 3 ust. (2) pkt. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o komisjach rozjemczych do załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 39, poz. 313) oraz §§ 43 i 44 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 31 maja 1937 r. wy-

danego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości oraz Ministrem Przemysłu i Handlu o wykonaniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o komisjach rozjemczych do załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 321) zarządzam co następuje:

§ 1.

Zatwierdzam orzeczenie Komisji Rozjemczej, powołanej zarządzeniem Ministra Opieki Społecznej z dnia 11 lutego 1939 r. (Zbiór Układów Zbiorowych Pracy Nr 10, poz. 26), wydane w sprawie załatwienia zatargu w przemyśle pończoszniczym kotonowym na obszarze miasta Łodzi.

Tekst orzeczenia podaje się poniżej.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej:
(—) *M. Zyndram-Kościałkowski*

1 zał.

Zał. do zarz. M. O. S. z dn. 20.III. 1939 r.

ORZECZENIE.

Komisja Rozjemcza powołana zarządzeniem Ministra Opieki Społecznej z dnia 11 lutego 1939 r. (Zbiór Układów Zbiorowych Pracy Nr 10, poz. 26), na mocy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o komisjach rozjemczych do załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 39, poz. 313) w celu załatwienia zatargu w przemyśle pończoszniczym kotonowym na obszarze m. Łodzi, na rozprawie w dniu 23 lutego i posiedzeniu w dniu 28 lutego 1939 r. w Inspektoracie Pracy w m. Łodzi, w składzie ustalonym zgodnie z §§ 8, 12, 13 i 36 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 31 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 321):

Przewodniczący: *Jerzy Grzegorz Wengierow*, Zastępca Naczelnika Wydziału Rozjemstwa i Polityki Pracy Ministerstwa Opieki Społecznej,

Członkowie: Sędzia *Zygmunt Kasiński,* Przewodniczący Sądu Pracy w Łodzi, jako delegat Ministra Sprawiedliwości, inż. *Józef Dembowski,* Naczelnik Wydziału, jako delegat Ministra Przemysłu i Handlu,

przy uchyleniu się przed rozprawą od udziału w obradach Komisji ławników ze strony pracodawców, a tym samym niewzięciu udziału w obradach ławników ze strony pracowników, po przeprowadzeniu rozprawy w obecności wezwanych uczestników zatargu,

ze strony pracodawców:

1. Zrzeszenia Przemysłu Pończoszniczego w Państwie Polskim w osobach: *pp. Joachima Zylberszpica* i adwokata *Tadeusza Klingera,*
2. Zrzeszenia Wytwórców Pończoch w Łodzi w osobie *p. Fajwela Grossa.*
3. Firmy „N. Ejtingon i Ska" w osobie *p. Dawida Jasinowskiego,*

ze strony pracowników:

1. Związku Zawodowego Robotników i Robotnic Przemysłu Włókienniczego w Polsce, Oddział Pończoszniczo-Dziany, w osobach: *pp. Wacława Jurczaka, Józefa Dzikowskiego, Henryka Hirsza, Roberta Hilbrechta, Henryka Więckowskiego, Reinholda Joba i Ryszarda Olasaka,*
2. Polskiego Związku Zawodowego Robotników Przemysłu Włókienniczego w Polsce, Oddział Kotonowo-Pończoszniczo-Dziany Zjednoczenia Polskich Związków Zawodowych w osobach: *pp. Jana Leśniewskiego, Kazimierza Łęckiego, Władysława Lelińskiego, Heleny Kubiak, Apolonii Tomasik, Marcina Durczyńskiego, Lucjana Szumskiego i Bronisława Pola,*

po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, zapoznaniu się z przedstawionymi na rozprawie materiałami i stanem faktycznym, po wysłuchaniu opinii Inspektora Parcy III Okręgu oraz zbadaniu warunków pracy w przemyśle pończoszniczym kotonowym,

zważywszy:

że warunki pracy w przemyśle pończoszniczym były przedmiotem orzeczenia Komisji Rozjemczej w m. kwietniu 1938 r.,

że poczynione w owym czasie wyrównania zwyżkowe dla poszczególnych kategoryj zarobków dokonały odpowiednich przesunięć w stosunkach pomiędzy zarobkami różnych grup robotników, ustalając w dużym stopniu właściwą między nimi proporcję,

że w roku bieżącym w przemyśle maszyn okrągłych doszło do porozumienia bezpośredniego, pozostaje więc jedynie otwarta dziedzina przemysłu pończoszniczego-kotonowego jako takiego,

że na przestrzeni ubiegłego roku, a więc od daty ostatniego orzeczenia nie nastąpiła w Łodzi zmiana kosztów utrzymania, którąby uzasadniała zmianę warunków wynagradzania robotników,

że również ogólna sytuacja gospodarcza wobec ustabilizowanego poziomu cen artykułów przemysłowych wymaga zachowania ostrożności przy dokonywaniu jakichkolwiek posunięć, aby przez nieopatrzne zmiany nie przyczynić się do pomniejszenia rozmiarów produkcji,

że w tych warunkach czynników uzasadniających jakiekolwiek posunięcia w przemyśle pończoszniczym można poszukiwać wyłącznie w położeniu samego przemysłu i historii warunków wynagradzania jego robotników,

że według wyjaśnień obu stron w przemyśle kotonowym inwestowane są znaczne kwoty, przy czym postęp techniczny urządzeń nie zawsze daje możność zamortyzowania poszczególnych maszyn, co jeszcze bardziej podraża inwestycje,

że rozbudowa tego przemysłu jest dotychczas niewystarczająca w stosunku do potrzeb krajowych oraz w stosunku do możliwości jego ekspansji na rynki zagraniczne,

że w warunkach obecnie panujących na światowym rynku pończoszniczym, wskutek ustąpienia z tych rynków produkcji niektórych krajów, dla przemysłu polskiego otwierają się pewne możliwości rozbudowy produkcji, a dzięki temu stworzenia nowych warsztatów, dania zatrudnienia nowym rzeszom ludności bezrobotnej i stworzenia nowego źródła dopływu dewiz niezbędnych dla rozwoju gospodarstwa społecznego,

że w tych warunkach umiarkowana postawa Komisji w zakresie kosztów produkcji, umożliwiająca postępy procesów inwestycyjnych, zapewnić może osiągnięcie dużych nowych korzyści dla gospodarstwa społecznego i ludności pracowniczej,

że oczywiście jednak powołane przesłanki nie oddziaływują tak na postępowanie Komisji, aby Komisja miała się uchylić od rozpatrzenia sytuacji robotników tego przemysłu,

że jeśli chodzi o działy gospodarcze, ruchu i warsztatów mechanicznych odnośnych fabryk, zrównanie warunków płacy w tych działach z warunkami wynagrodzenia we właściwych oddziałach fabryk włókienniczych przy takich samych obiektywnych warunkach pracy wyklucza potrzebę czynienia jakichkolwiek zmian przy niezmienionej sytuacji ogólnej, zarazem zaś daje zaspokojenie postulatowi robotniczemu co do 10%-ej zwyżki, albowiem zwyżka już mieści się w omawianych stawkach,

że w tym stanie rzeczy rozważenia wymaga jedynie sytuacja tych trzech grup pracowników, których warunki wynagrodzenia zostały ustalone przez § 2 orzeczenia z 21.IV. 1938 r., a mianowicie napychaczy, sił pomocniczych oraz grup cholewkarzy, stopkarzy i zatrudnionych przy maszynach jednolitych,

że Komisja Rozjemcza zmuszona jest z ubolewaniem stwierdzić, iż prace Komisji Mieszanej, powołanej orzeczeniem z 21 kwietnia 1938 r., nie dały żadnego wyniku,

że wskutek nieopracowania przez Komisję Mieszaną taryfy stawek podstawowych dotychczasowe warunki pracy unormowane są poza orzeczeniem z 21.IV. 1938 r. w siedmiu aktach, a mianowicie w umowie z 31.III. 1933 r., w umowie z 16 października 1934 r., w protokóle z 25.IV. 1936 r., w orzeczeniu z 17 sierpnia 1936 r., w orzeczeniu z 10 września 1936 r., w protokóle z 8 lutego 1937 r. i w orzeczeniu z 13 sierpnia 1937 r., co Komisja uważa za stan nie nadający się do utrzymania i wymagający natychmiastowego uporządkowania, gdyż istniejący chaos w taryfie powoduje zbędne zadrażnienia i samym robotnikom utrudnia orientację co do tego, co im się należy i wobec czego scalenie taryfy jest konieczne, nawet jeżeli zawiera ona usterki i pozycje niepotrzebne,

że Komisja Rozjemcza ani nie uważa się za właściwą do poprawiania istniejącej taryfy akordowej, ani też nie uważa za celowe dokonywania w niej obecnie zmian do czasu ustalenia taryfy podstawowych stawek godzinowych,

że niezależnie od uporządkowania stawek akordowych we wspólnej taryfie, Komisja uznaje za nieodzownie konieczne

w interesie obu stron i w interesie pokoju społecznego ustalenie zasadniczej taryfy dniówkowej, wszakże opracowanie tej taryfy przekracza możliwości techniczne Komisji,

że niepomyślne wyniki dotychczasowych prac Komisji Mieszanej uzasadniają zastosowanie innej metody postępowania w tej sprawie, co rozwiązuje sentencja orzeczenia,

że Komisja miała możność stwierdzenia, iż zarobki cholewkarzy i stopkarzy oraz zatrudnionych na maszynach jednolitych są w stosunku do warunków pracy robotników wykwalifikowanych innych przemysłów korzystne, wskutek czego nie można nie przyznać, iż grupy te już partycypują w korzystnej sytuacji przemysłu,

że oczywiście zrozumiałe jest dążenie robotników do poprawy bytu, wszakże dążenie to zasługuje na uwzględnienie wówczas, gdy warunki ogólne na poprawę taką pozwalają,

że biorąc pod uwagę całokształt sytuacji tego przemysłu, Komisja uznaje za możliwe w obecnym położeniu jedynie zaokrąglenie stawek dla mniej zarabiających robotników w granicach ok. 2%, mając na względzie, że przez podwyżkę tę zaspakaja się najpilniejsze potrzeby, co umożliwi bardziej spokojne i rzeczowe opracowanie cennika dniówkowego,

że przechodząc do sprawy dodatku za pracę na cienkiej przędzy, Komisja wprowadzenie tego dodatku uznała za słuszne i usprawiedliwione również wywodami samych przedstawicieli przemysłu, którzy na rozprawie przyznawali, że praca na cienkiej przędzy wymaga wyższej staranności,

że poza tym na decyzję Komisji w tym względzie wpłynęła okoliczność, iż dodatek za cienką przędzę obciąża gatunki bardziej luksusowe i na tym odcinku pewna zwyżka nie wyrządza szkody gospodarstwu społecznemu, w którego interesie leży raczej zwiększanie spożycia gatunków tańszych powszechnego użytku, a w ten sposób przyznanie dodatku tego stanowi również podwyżkę na gatunkach, które mogą nią być obciążone, a w tych warunkach dodatek za cienką przędzę ma na celu wynagrodzenie robotnikom większej staranności wymaganej przy produkcji towaru z cienkiej przędzy, zwiększonego ich wysiłku, jak również wyrównania ewentualnego spadku ich zarobku przy tej produkcji,

że co do sprawy zapłaty za postoje Komisja uznała za celowe utrzymanie tekstu dawnego z poprawką uzgadniającą ten tekst z art. 454 k. z.,

że co do pozostałych spraw podniesionych przez stronę robotniczą, dotyczących wyrównań dla poszczególnych kategoryj, Komisja Rozjemcza, nie mając dostatecznego naświetlenia technicznego tych spraw i biorąc pod uwagę, iż obecny stan trwa już od pewnego czasu — uznała za celowe na razie pozostawić je bez szczegółowego rozpatrzenia, zalecając rozważenie ich przez powoływaną Komisję Fachową,

że co do obszaru obowiązywania orzeczenia, Komisja Rozjemcza uznała za celowe pozostawienie obszaru dotychczasowego, co jednak nie ograniczy zastosowania orzeczenia niniejszego i poza jego granicami w drodze dobrowolnych porozumień,

że powyższe przesłanki dają podstawę do wydania orzeczenia —

orzeka:

§ 1.

Orzeczenie niniejsze normuje warunki pracy i płacy w zakładach i oddziałach przemysłu pończoszniczego i kotonowego na obszarze m. Łodzi.

§ 2.

Do czasu ustalenia przez strony cennika minimalnych płac dniówkowych jako podstawy wymiaru zarobku akordowego utrzymuje się w mocy dotychczasową taryfę stawek akordowych, której nadaje się brzmienie zawarte w załączniku do orzeczenia niniejszego.

§ 3.

Przyznaje się następujące dodatki za cienką przędzę:

a) cholewkarzom, stopkarzom i napychaczom:

na maszynach 42 gg przy przędzy nr 75 — 80 ponad stawkę zwykłą 15% (piętnaście procent),

na maszynach 42 gg przy przędzy nr 100 ponad stawkę zwykłą 10% (dziesięć procent),

na maszynach 45 gg przy przędzy 75 — 80 ponad stawkę zwykłą 10% (dziesięć procent),

na maszynach 48 gg przy przędzy 75 — 80 ponad stawkę zwykłą 5% (pięć procent);

b) ketlarkom i cerowaczkom pracującym:

przy przędzy 75 — 80 przerobionej na maszynach 42 gg ponad zwykłą stawkę 10% (dziesięć procent),

przy przędzy nr 100 przerobionej na maszynach 42 gg ponad zwykłą stawkę 7% (siedem procent),

przy przędzy nr 75 — 80 przerobionej na maszynach 45 gg ponad zwykłą stawkę 7% (siedem procent).

Stosowane dotychczas w poszczególnych fabrykach wyższe normy dodatku za pracę na cienkiej przędzy pozostają bez zmian.

§ 4.

Płace w oddziałach: gospodarczym, ruchu i warsztatów mechanicznych.

Płace dla robotników zatrudnionych w oddziałach: gospodarczym, ruchu i warsztatów mechanicznych w przemyśle pończoszniczym obowiązują według norm taryfy płac dla przemysłu włókienniczego zgodnie z orzeczeniem Komisji Rozjemczej z dnia 2 i 3 sierpnia 1937 r. dla przemysłu włókienniczego na obszarze m. st. Warszawy oraz województw: łódzkiego, warszawskiego i kieleckiego (Zbiór Układów Zbiorowych Pracy Nr 9, poz. 46).

§ 5.

Opłaty za postoje.

Za postoje z powodu braku przędzy albo zepsucia się maszyny z przyczyn dotyczących pracodawcy wypłaca się za czas czekania ponad 1 godzinę z rzędu lub 2 godziny tygodniowo odszkodowanie robotnikowi dniówkowemu według normy dniówkowej, a robotnikowi zatrudnionemu przy pracy akordowej w wysokości obliczonej według średniego dziennego zarobku z okresu poprzednich 13 tygodni, zmniejszonego o 20% (dwadzieścia procent).

§ 6.

Robotnicy zatrudnieni w zakładach pracy wymienionych w § 1 niniejszego orzeczenia są uprawnieni do wyboru ze swego grona delegata lub delegatów.

Delegaci pośredniczą pomiędzy robotnikami a administracją zakładów w sprawach lokalnych celem zapobiegania zatargom.

Sprawowanie czynności delegata nie powinno przeszkadzać w normalnej pracy zakładu. Delegaci pracują na ogólnych warunkach dla wszystkich pracowników.

W związku z pełnieniem swych obowiązków delegaci nie mogą być z pracy zwolnieni, jak również nie mogą z tego powodu doznawać żadnych utrudnień w ciągu swej pracy w zakładzie.

Zwolnienie z pracy delegata w ogóle, jak również przy redukcjach spowodowanych ograniczeniem produkcji, winno być umotywowane istotną koniecznością. W przypadku całkowitego unieruchomienia zakładu pracy lub oddziału, redukcja może być przeprowadzona bez ograniczeń. W razie ponownego uruchomienia zakładu pracy lub oddziału, delegat zostaje przyjęty na równi z innymi robotnikami.

§ 7.

Warunki umów indywidualnych o pracę mniej korzystne dla robotników, niż przewiduje orzeczenie niniejsze, ulegają z mocy prawa zastąpieniu przez odpowiednie postanowienia niniejszego orzeczenia, natomiast orzeczenie to nie daje uprawnień do pogarszania istniejących korzystniejszych warunków.

§ 8.

Komisja Rozjemcza, uznając za nieodzowne dla uporządkowania taryfy opracowanie cennika dziennych lub godzinowych płac minimalnych, zwraca się do Pana Głównego Inspektora Pracy z wnioskiem o powołanie osobnej Komisji złożonej z kilku bezstronnych fachowców przy współudziale przedstawicieli stron, której byłoby powierzone opracowanie projektu podstawowego cennika na przestrzeni okresu 6 miesięcy.

Przy opracowaniu projektu tego cennika Komisja Fachowa winna kierować się następującymi zasadami:

1. Zarobek podstawowy robotników o jednakowych kwalifikacjach i jednakowym wysiłku winien być identyczny.

2. Stosunek pomiędzy podstawowymi zarobkami dniówkowymi różnych kategorii winien odpowiadać zasadom słuszności przy uwzględnieniu kwalifikacji, wysiłku i trudności pracy.

3. Przy opracowaniu cennika podstawowych stawek dniówek Komisja Fachowa winna technicznie uzasadnić, czy dla poszczególnych kategorii robotników winna być ustalona jedna minimalna stawka dniówkowa, czy też winno być zastosowane

zróżniczkowanie w zależności od liczby głów na maszynach, grubości maszyny w gg względnie innych technicznych czynników różniczkujących.

4. Jako czynniki orientacyjne przy określaniu stawki kluczowej, od której będą uzależnione inne stawki, należy przyjąć poza faktycznymi zarobkami w tym przemyśle zarobki w innych przemysłach o podobnych wymaganiach kwalifikacyjnych.

§ 9.

Do czasu ustalenia projektu cennika przewidzianego w § 8 Komisja Rozjemcza zaleca uczestnikom zatargu przy ustalaniu w poszczególnych zakładach stawek na nowe towary stosowanie zasad wymienionych w § 8 pkt 1, 2 i 4.

§ 10.

Komisja Rozjemcza zaleca uczestnikom zatargu po opracowaniu projektu cennika przewidzianego w § 8 — przyjęcie go w drodze dobrowolnego układu zbiorowego pracy, po ewentualnym przedyskutowaniu na Komisji Mieszanej, celem zastąpienia taryfy dotychczasowej lub jej uzupełnienia, a w razie niemożności uzgodnienia niektórych pozycyj — ustalenie ich w drodze dobrowolnego orzeczenia arbitrażowego.

§ 11.

Orzeczenie niniejsze obowiązuje od dnia 13 lutego 1939 r. do dnia wejścia w życie dobrowolnego układu zbiorowego pracy, omówionego w § 10, lub, w przypadku niedojścia układu do skutku — do dnia 31 stycznia 1940 r.

Łódź, dnia 28 lutego 1939 r.

Przewodniczący:
(—) *Jerzy Wengierow*
Radca
Ministerstwa Opieki Społecznej

Członkowie:

Przedstawiciel
Ministra Sprawiedliwości:
(—) *Zygmunt Kasiński*
Przewodniczący Sądu Pracy
w Łodzi

Przedstawiciel
Ministra Przemysłu i Handlu:
(—) *inż. Józef Dembowski*
Naczelnik Wydziału
Ministerstwa Przem. i Handlu

Załącznik do orzeczenia Komisji Rozjemczej dla przemysłu pończoszniczego-kotonowego w Łodzi z dnia 28 lutego 1939 r.

TARYFA PŁAC

robotników przemysłu pończoszniczego kotonowego na obszarze m. Łodzi.

I. Cholewki.

1)	Jedwabne gładkie 39 gg	za tuzin	1.44 zł
2)	„ „ 42 gg	„ „	1.52 „
3)	„ „ 45 gg	„ „	1.60 „
4)	„ „ 48 gg	„ „	1.84 „
5)	„ Pressmuster 42 gg	„ „	2.25 „
6)	„ Diagonal 42 gg	„ „	2.70 „
7)	Diagonal jedwab skręcony z wełną	„ „	3.50 „
8)	Jedwab skręcony z bawełną	„ „	1.52 „
9)	Wełniane gładkie do 39 gg	„ „	1.52 „
10)	„ „ 39 gg	„ „	1.65 „
11)	„ „ 42 gg	„ „	2.00 „
12)	Wełna skręcona z jedwabiem — jak za wełnę		
13)	Siatka z angielską stopką	„ „	3.30 „
14)	Maszyna 54 gg gładkie	„ „	3.50 „
15)	Bawełna gładkie wszystkie gg	„ „	1.22 „
16)	Tambor (strzałka) do 450 dekowań, dopłata do cholewek gładkich		30%
17)	Tambor (strzałka) powyżej 450 dekowań, za każdą rozpoczynającą się następną setkę dekowań dopłata do cholewek gładkich		5%
18)	Siatka do 500 dekowań, dopłata do cholewek gładkich		40%

19)	Siatka powyżej 500 dekowań, za każdą rozpoczynającą się następną setkę dekowań dopłata do cholewek gładkich	5%
20)	Ząbki (ratenzahn) dopłata do cholewek gładkich	8½%
21)	W razie powtarzania ząbków więcej niż 2 razy, za każde następne ząbki dopłata do cholewek gładkich	po 3½%
22)	Monogram, dopłata do cholewek gładkich	8½%
23)	Plater, niezależnie od jakości przędzy, dopłata do cholewek gładkich	30%
24)	Pasek platerowany po dopelrandzie, przy specjalnie uruchomionym przewodniku, dopłata do cholewek gładkich	5%
25)	Dopelrand platerowany, dopłata do cholewek gładkich	7%
26)	Ferski platerowane, przy ręcznym hamowaniu, dopłata do cholewek gładkich	10%
27)	Przy zmieniających się przewodnikach (tzw. Ringlapparat) dopłata do cholewek gładkich	10%

Uwaga: za każde 3 gg wzwyż lub poniżej 42 gg (jedwab) obowiązuje 5%-owa dopłata względnie zniżka.

II. Stopki.

1)	Jedwabne gładkie 39 gg	za tuzin	0.57 zł
2)	„ „ 42 gg	„ „	0.60 „
3)	„ „ 45 gg	„ „	0.63 „
4)	„ „ 48 gg	„ „	0.69 „
5)	„ Diagonal 42 gg	„ „	0.90 „
6)	Diagonal jedwab skręcony z wełną	„ „	1.00 „
7)	Jedwab skręcony z bawełną	„ „	0.60 „

8)	Wełniane gładkie do 39 gg	za tuzin	0.60 zł
9)	„ „ 39 gg	„ „	0.66 „
10)	„ „ 42 gg	„ „	0.75 „
11)	Wełna skręcona z jedwabiem — jak za wełnę		
12)	Maszyna 54 gg, gładkie	„ „	2.00 „
13)	Bawełniane gładkie wszystkie gg	„ „	0.48 „
14)	Siatka, dopłata do stopek gładkich		30%
15)	Cwikel (strzałka) do stopek gładkich		8%
16)	Platerowane boki i szpic, dopłata do stopek gładkich		10%
17)	Plater niezależnie od jakości przędzy, dopłata do stopek gładkich		30% + 5gr

Uwaga: za każde 3 gg wzwyż lub poniżej 42 gg (jedwab) obowiązuje 5%-owa dopłata względnie zniżka.

III. Napychanie.

1)	Gładkie do 45 gg włącznie	za tuzin	0.57 zł
2)	Gładkie 48 gg	„ „	0.63 „
3)	Diagonal jedwab	„ „	1.02 „
4)	Diagonal jedwab skręcony z wełną	„ „	1.08 „
5)	Siatka do 42 gg włącznie dopłata		50%
6)	Cwikel (strzałka) dopłata		10%
7)	Plater, niezależnie od jakości przędzy dopłata do napychania gładkiego		10%
8)	Jedwab skręcony z bawełną	za tuzin	0.57 zł
9)	Wełna skręcona z jedwabiem	„ „	0.68 „
10)	Maszyna 54 gg nąpychacz dziennie	„ „	5.70 „

IV. Maszyna jednolita 51 gg.

1)	Jedwab sztuczny, gładkie	za tuzin	2.50 zł
2)	Jedwab naturalny, gładkie	„ „	3.15 „

3) Ząbki	dopłata	$8^1/_2$%
4) W razie powtarzania ząbków więcej niż 2 razy, za każde następne ząbki	„	po $3^1/_2$%
5) Monogram	„	$8^1/_2$%
6) Strzałka	„	30%
7) Maszyna jednolita żakardowa 51 gg dziennie		14.00 zł

V. Ketlowanie.

1) Ketlowanie z maszyn do 45 gg włącznie	za tuzin	0.26 zł
2) Ketlowanie z maszyn powyżej 45 gg	„ „	0.30 „
3) Ketlowanie z maszyn jednolitych 51 gg boki bez szpurowania	„ „	0.50 „
ferski i szpic	„ „	0.33 „
4) Ketlowanie z maszyn jednolitych żakardowych, boki	„ „	0.50 „
szpic	„ „	0.33 „
5) Ketlowanie z maszyn 54 gg	„ „	0.33 „
6) Siatka z angielską stopką	„ „	0.66 „

VI. Szycie.

1) Szwaczka	za tuzin	0.30 zł
2) Szwaczka naturalnego jedwabiu	„ „	0.33 „
3) Szwaczka bawełny	„ „	0.25 „
4) Siatka z angielską stopką	„ „	0.66 „

VII. Cerowanie.

1) Cerowaczka przeglądanego towaru	za tuzin	0.33 zł
2) „ nieprzeglądanego towaru	„ „	0.42 „
3) „ bawełny	„ „	0.27 „
4) Cerowanie z maszyn jednolitych i z maszyn 54 gg towaru przeglądanego	„ „	0.39 „
5) Siatka z angielską stopką	dziennie	6.60 „

VIII. Formowanie, wykończenie i siły pomocnicze.

1)	Formiarka	za tuzin	0.22 zł
2)	Formiarka bawełny	„ „	0.18 „
3)	Pasowaczka	„ „	0.22 „
4)	Przeglądaczka surowego towaru	dziennie	4.40 „
5)	Pakarka	„	4.92 „
6)	Stemplarka	„	3.30 „
7)	Hafciarka	„	4.92 „
8)	Siła pomocnicza niewykwalifikowana	„	3.00 „

IX. Szpulowanie.

1)	Jedwab i wełna	dziennie	4.72 zł
2)	Bawełna	„	4.32 „

Łódź, dnia 28 lutego 1939 r.

Przewodniczący:

(—) *Jerzy Wengierow*
Radca Ministerstwa Opieki Społecznej

Członkowie:

Przedstawiciel
Ministerstwa Sprawiedliwości:

(—) *Zygmunt Kasiński*
Przewodniczący Sądu Pracy
w Łodzi

Przedstawiciel
Ministerstwa Przemysłu
i Handlu:

(—) *inż. Józef Dembowski*
Naczelnik Wydziału
Ministerstwa Przemysłu
i Handlu

TŁOCZONO Z POLECENIA MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ.

ZAMÓWIENIA I WPŁATY NALEŻY KIEROWAĆ POD ADRESEM MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ, WARSZAWA UL. DŁUGA 38/40

Drukarnia Państwowa Nr 106323. 31.II.1939. 1000.

Prenumerata roczna 20 zł. **Cena niniejszego numeru 30 gr.**